

La Iași, despre bibliotecari și nu numai

Radu TĂTĂRUCĂ

Abstract: We plan a new column in our review dedicated to less focused on librarians and to those whose activity in a library was overshadowed by more imposing heights of their personality. Let's not forget them, hoping the others will do the same to us.

(Casanova; Mao Tze Dun; Măță, Cornelia; Brad, Traian; Eternitatea; Socola)

Să nu mă contraziceți; ca toți oamenii, bibliotecarii se împart în vii, morți, iar morții: sau morți morți, sau veșnica lor pomenire. Așadar din cei vii, care funcționăresc apatic sau conștiincios, se nasc (sic) morții de mîine. Dintre ei, eternitatea își recrutează aleșii, după o chimie care mie unuia îmi arde degetele. Între fuste, pușcării, curți princiare, Giacomo Casanova s-a pustiit în tihna unei biblioteci; Mao Tze Dun a pornit în *Marșul cel lung* dintre rafturi cu cărți. Bibliotecari.

Dar merg prea departe, deși departe vreau să ajung. Tinerețea mea în bibliotecă, cea remunerată – bibliotecarii primesc bani de la stat ca să citească la slujbă! – a început, ca a atîtor foști profesori peripluștri, *i. e.* navetiști, naufragiați fericit în Nobila Instituție, la serviciul Relații cu publicul, dominat de, *R. I. P.*, celebra și apriga Cornelia Măță. Am avut probleme de adaptare, o zi mă păruiam cu gheonoaia (aici mă puteți contrazice întrucît, firește, gheonoaiele n-au păr), una, eram răsfățat de cele trei zîne. Și nici nu știam *auparavent* cînd vin la o trîntă și cînd la alta. Măcar pentru moral și echipament. De la o vreme nu mi-a mai păsat, într-o mîină cu balalaica, în cealaltă cu automatul. Așa am făcut instrucție la biblioteconomie, arma relații cu serviciul. N-a trecut mult și a fost pensionată, felicitările și șampania le-am primit eu cu delegație, refuzase să vină la ceremonie, considerînd-o o asasinare. La cîțiva ani chiar a murit, unora dintre noi lipsindu-ne. Cînd l-am dus și pe tatăl meu la locul de veci, am rămas mai la urmă, singur cu groparii, apoi singur, singur, plîngeam, cum îmi vine și acum, și dintrodată m-am pomenit rîzînd ca un apucat. Unul dintre gropari s-a întors, am ridicat mîna că nu e nevoie, a înțeles. Mai văzuse.

La nici douăzeci de metri de mormîntul tatei, era cavoul familiei Măță, e și acum acolo și cît o ține *Eternitatea*. Am zărit-o pe fosta șefă ridicîndu-se din sicriu, dînd la o parte lespeda, era în stare:

- Părinte, tocmai vă așteptam! Fiul dumneavoastră e un rău și un nebun.
- Lasă Cornelia, conciliant doctorul Măță de la locul său.
- Cum să las, Tache! Știi ce a zis și despre tine? Că înainte de a mă cunoaște erai un doctor ca toți doctorii dar după ce ne-am luat n-ai mai putut profesa decît la nebuni.

Domnul Măță, care în urma conversațiilor conjugale, își formase convingerea că viața în bibliotecă e doar “gaura cheii și gaura fe...”, nu mai spun că ne-or mai citi ministerul, fusese radiolog la *Socola*. Trebuie să fii încet la minte să conțești verdictul unui radiolog.

Cîte-i mai făcusem! Și epigrame, în dauna lui Eminescu: *Mai țineți minte al meu miau, Eram cel mai cumplit bau-bau, Pe toate v-au trecut sudori, De-atîtea ori, de-atîtea ori.*

De fapt propusesem redacției o rubrică nouă, **Și ei au fost bibliotecari**, mă gîndisem să încep cu Nicolae Densușianu, bibliotecarul, nu istoricul, dar m-a luat o frică bibliotecărească, națională și a României că ne ducem după Traian Brad iar despre noi aștilalți, mai mărunței, n-o mai scrie nimeni. Rămîne pe data viitoare, *whether permitting*.